

РЕШЕНИЕ

№ 27277

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5455** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба, подадена от Р. С. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 50, чрез адв. В. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-0226-000003/17.03.2026 г., издадена от старши полицай към СДВР, РУ 02-СДВР, с която спрямо оспорващия на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "гг") от ЗДВП е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, а именно за 180 дни". В жалбата се излагат доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липса на мотиви в същата, издадена от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, т.е. на всички основания по чл. 146 от АПК, както и в нарушение на принципа на съразмерност – чл. 6 АПК. Твърди се, че приложената ПАМ е издадена без да е преценен субективният елемент от фактическия състав, а именно – вината, както и това, че жалбоподателят не е собственик на автомобила. Според оспорващия в процесната заповед е налице неяснота относно правната квалификация на деянието и приложимата правна норма, което пряко пречатства възможността му да разбере точно в какво се състои вмененото му нарушение и срещу кои конкретни факти и правни изводи следва да организира защитата си. Също така се твърди, че оспореният акт противоречи на целта на закона и принципа на съразмерност.
В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която заявява, че поддържа изложените в жалбата доводи, доразвива доводите си за нищожност на оспорената

заповед и представя доказателства за валидна регистрация на процесното МПС. Иска се от съда да прогласи за нищожна заповедта, а в условията на евентуалност - да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на сторени разноски по делото.

Ответникът - старши полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи, РУ 02-СДВР, чрез юрк. И., в писмени бележки и в открито съдебно заседание, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка за законосъобразна. Намира за установено от обективна и субективна страна съставът на нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение и в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.03.2026 г. срещу Р. С. Р. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 5086666 за това, че на 17.03.2026 г. в [населено място], [улица]срещу бл. 137 с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлява лек автомобил Тойота Л. Круизер с рег. номер 797М488, собственост на „Ауто Трейд Група“ ЕООД, като при извършената проверка и справка с АИС е установено, че МПС-то е със служебно прекратена регистрация, поради изтекъл срок на валидност. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП при което няма претърпени имуществени вреди.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП на Р. С. Р. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. На 17.03.2026 г. в [населено място], [улица]срещу бл. 137 с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлява лек автомобил Тойота Л. Круизер с рег. номер 797М488, собственост на „Ауто Трейд Група“ ЕООД, като при извършената проверка и справка с АИС е установено, че МПС-то е със прекратена регистрация, поради изтекъл срок на валидност – 09.03.2026 г. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от процесуалния представител на жалбоподателя доказателства за регистрация на автомобил.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на

аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законната делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 2 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-2546/16.03.2024 г. на директора на СДВР. Следователно неоснователни са твърденията в жалбата за некомпетентност на издателя на оспорения акт. В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Неоснователни са наведените доводи за незаконосъобразността на мярката поради липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията на МПС както и това, че административният орган не е изследвал субективния елемент на фактическия състав – вината. Със съставянето на АУАН за нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, за административния орган възниква правомощието да наложи принудителната мярка, без той да има право да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимо и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство относно дерегистрацията, както и дали собственикът е бил наясно, че следва в двумесечен срок от покупко-продажбата да пререгистрира автомобила си. Следва да се посочи и това, че тези доводи касаят въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по реда на ЗАНН по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

Основателни са обаче твърденията в жалбата, че в процесната заповед е налице неяснота относно правната квалификация на деянието и приложимата правна норма.

С посочената в заповедта разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая в оспорената ЗППАМ не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по б. "з" препращат към административнонаказателни разпоредби. По тази причина административният орган следва да опише както фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. На първо място от фактическото описание не става ясно каква валидност е изтекла на 09.03.2026 г. Дори и да се приема, с оглед събраните по делото доказателства, че се касае за изтекла валидност на временна регистрация, то в случая в оспорената заповед не съдържа и посочване на

административнонаказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН и в ЗППАМ нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг"). Липсата на подобна конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Действително в случая може да се предполага, че мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, но съдът няма правомощия наместо административния орган да извърши коректна правна квалификация на твърдяното нарушение, а единствено да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на процесната ЗППАМ. Непълнотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява предпоставка за отмяната ѝ само на това основание.

В хода на съдебното производство се установи, че е налице разминаване в текста на връчения на жалбоподателя препис от ЗППАМ № 26-0226-000003/17.03.2026 г., издадена от старши полицай към СДВР, РУ 02-СДВР, с текста на приложения към административната преписка препис от същата заповед. В заповедта, връчена на жалбоподателя е посочено, че се отнема: СУ МПС № [ЕИК], а в заповедта приложена към административната преписка е посочено, като отнетите документи са посочени: СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели 797М488. Съдът не споделя доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че това противоречие в преписите води до нищожност на оспорената заповед. В случая и в преписа връчен на жалбоподателя и в този, представен с административната преписка текстът на разпоредителната част от акта е един и същ, а именно: „Налагам на Р. С. Р., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 50, принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“), „гг“) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, а именно 180 дни“, от което става ясно, че именно СУМПС е отнето. Допълнително описаните отнети документи не са част от разпоредителната част на заповедта и макар различаващи се, не съставлява толкова съществен порок водещ до нищожност на оспорената заповед, но представляват съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Основателно е и твърдението в жалбата, че при издаване на заповедта не е спазена целта на закона.

В случая от събраните по делото доказателства става ясно, че действително към момента на проверката процесното МПС е било с прекратена регистрация от 09.03.2025 г.

Въпреки това и с оглед събраните по делото доказателства, настоящият съд намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед представеното по делото Разрешение за временно движение за процесното МПС марка Тойота Л. Круизер, със срок на валидност до 18.07.2026 г. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. В случая процесното нарушение е отстранено и е налице валидна регистрация на автомобила. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок

до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП предмет на специалното производство по ЗАНН, какъвто характер принудителните административни мерки не би следвало да имат. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между обществения и личния интерес.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия в общ размер от 207,15 евро, като е доказано и реалното плащане на сумата. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност направено от процесуалния представител на ответника, тъй като претендираната сума е под размера определен с № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 207,15 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-0226-000003/17.03.2026 г., издадена от старши полицай към Столична дирекция на вътрешните работи, РУ 02-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. С. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 50, разноски по делото в размер на 207,15 (двеста и седем евро и петнадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: